

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Natuurbescherming	3
Ambtenarenrecht	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	5
Sociale zekerheid overig	6
TOZO, NOW, TOFA	6
Bestuursrecht overig	7
Algemene verordening gegevensbescherming	7
Huisvesting	7
Studiefinanciering	8
Verklaring omtrent het gedrag	9
Wet basisregistratie personen	12
Wet kinderopvang	18
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
Asiel	21
Unieburgers	22
Vreemdelingenbewaring	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 390

MK ABRS, 04-05-2022, 202102141/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Algemene wet bestuursrecht 6:7, 6:11

BEZWAARTERMIJN. Termijnoverschrijding. I.c. heeft de raad [appellant] voldoende gelegenheid geboden de termijnoverschrijdingen toe te lichten. De door [appellant] gestelde feiten en omstandigheden leveren geen verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding op. De ziekte van [appellant] kan niet - op voorhand - worden gezien als een omstandigheid waardoor hij buiten staat is geweest zijn belangen op een adequate wijze te behartigen. Zo had [appellant] bij het opstellen en indienen van een bezwaarschrift de hulp van zijn voormalige accountant of een ander kunnen inroepen. In deze procedure heeft hij anderszins ook gebruikt gemaakt van derden die hem hebben bijgestaan.

[ECLI:NL:RVS:2022:1316](#)

JnB 2022, 391

Voorzieningenrechter ABRS, 03-05-2022 (publ. 04-05-2022), 201906484/1/R4 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Algemene wet bestuursrecht 8:81

VOORLOPIGE VOORZIENING. I.c. strekken de verzoeken om voorlopige voorziening er in feite toe dat de voorzieningenrechter zelf een tijdelijke omgevingsvergunning verleent voor het gewenste gebruik van het perceel. Daargelaten of de verzoekers in de bodemzaak zouden kunnen bereiken wat zij beogen, wordt geoordeeld dat het treffen van een dergelijke voorziening het karakter van een voorlopige voorziening te boven gaat. Dat, zoals verzoekers ter zitting hebben aangevoerd, de enige uitkomst van de bodemzaak kan zijn dat de gevraagde omgevingsvergunning(en) moet(en) worden verleend, acht de voorzieningenrechter ook niet op voorhand juist omdat het de bevoegdheid van het college is een dergelijke omgevingsvergunning al dan niet te verlenen en niet een bevoegdheid van de voorzieningenrechter, en het college bij het al dan niet verlenen van een omgevingsvergunning als hier aan de orde beleidsruimte heeft. De verzoeken zijn in zoverre te verstrekken en worden om die reden afgewezen. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 1 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:912](#).

[ECLI:NL:RVS:2022:1277](#)

JnB 2022, 392

Voorzieningenrechter ABRS, 26-04-2022, 202202513/2/R4

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 8:81

Vuurwerkbesluit 3B.1 lid 3 aanhef en onder a

VOORLOPIGE VOORZIENING. I.c. wordt overwogen dat de vereniging (pas) op 20 april 2022 bezwaar heeft gemaakt tegen de vergunning van 17 maart 2022 voor het tot ontbranding brengen van vuurwerk op 27 april 2022 in een stadspark. Het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening is zelfs ingekomen bij de Afdeling op 26 april 2022, en dus één dag voor de beoogde datum van het festival. Niet duidelijk is waarom de vereniging niet eerder

een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening heeft ingediend. Deze handelwijze van de vereniging heeft tot gevolg dat de vraag of de vergunning moet worden geschorst, zal worden beantwoord aan de hand van een belangenafweging.

[ECLI:NL:RVS:2022:1249](#) (niet gepubliceerd op www.Rechtspraak.nl)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 19-04-2022 (publ. 29-04-2022), LEE 22/622 ([ECLI:NL:RBNNE:2022:1351](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 03-05-2022, ARN 22/2107 ([ECLI:NL:RBGEL:2022:2249](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-04-2022 (publ. 04-05-2022), BRE 21/710 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2022:2300](#));
- Rechtbank Den Haag, 20-04-2022 (publ. 03-05-2022), SGR 19/7786 T ([ECLI:NL:RBDHA:2022:3624](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2022, 393

MK ABRS, 04-05-2022, 202002592/2/A2

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

NATUURBESCHERMING. SCHADEVERGOEDING. GANZEN. FORFAITAIR NORMAAL

MAATSCHAPPELIJK RISICO. EVENREDIGHEID. Uitspraak na tussenuitspraak. Omdat i.c.

[appellante sub 2] niet heeft aangetoond dat zij onevenredig zwaar wordt getroffen omdat het college niet meer dan 80% van de door haar geleden schade vergoedt, heeft het college het door [appellante sub 2] gemaakte bezwaar bij zijn besluit van 30 september 2021 terecht ongegrond verklaard.

[...] Bij besluit van 27 augustus 2018 heeft het college aan [appellante sub 2] een tegemoetkoming van € 2.487,00 toegekend voor schade die ganzen hebben toegebracht aan haar percelen.

[...] De Afdeling heeft het college in haar uitspraak van 16 juni 2021 (hierna: de tussenuitspraak) opgedragen een nieuw besluit te nemen over de tegemoetkoming aan [appellante sub 2].

[...] Bij besluit van 30 september 2021 heeft het college, ter uitvoering van de door de Afdeling gegeven opdracht, opnieuw beslist op het door [appellante sub 2] tegen het besluit van 10 oktober 2018 gemaakte bezwaar. Het college heeft bij dit besluit het bezwaar ongegrond verklaard.

[...] 7. De Afdeling heeft in de tussenuitspraak overwogen dat zij het college kan volgen in zijn standpunt dat een schadelast die neerkomt op 20% van 2,25% van de gemiddelde jaaromzet in de

regel niet onevenredig zwaar op een grondeigenaar zal drukken. Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling dan ook kunnen kiezen voor een forfaitair normaal maatschappelijk risico van 20%. Op het college rust evenwel de plicht om, ingeval een schadelijgende grondeigenaar aantoonde dat hij, ondanks dat het in het algemeen redelijk is dit normaal maatschappelijk risico van 20% te hanteren, een onevenredig zware last te dragen heeft als gevolg van de toepassing van de forfaitaire korting, deze grondeigenaar verder tegemoet te komen. De Afdeling heeft vastgesteld dat [appellante sub 2] dit tot dusver niet heeft aangetoond. De Afdeling is er in de tussenuitspraak evenwel niet toe overgegaan het geschil definitief te beslechten. De reden hiervoor is dat het college pas bij zijn brief van 31 maart 2021 een standpunt heeft ingenomen over de hoogte van het normaal maatschappelijk risico dat de rechterlijke toets kan doorstaan en dat [appellante sub 2] geen gelegenheid heeft gehad aan te tonen dat zij ondanks de in het algemeen redelijk te achten tegemoetkoming toch onevenredig zwaar wordt getroffen.

[...] 14. Voor zover [appellante sub 2] betoogt dat uit de door het college opgevraagde gegevens niet kan worden afgeleid of haar bedrijf onevenredig zwaar wordt getroffen door de toepassing van het forfaitair normaal maatschappelijk risico, deelt de Afdeling dit standpunt niet. Naar het oordeel van de Afdeling zouden juist een jaarrekening en een aangifte inkomstenbelasting inzichtelijk kunnen maken welke invloed de besluitvorming van het college heeft of heeft gehad op de bedrijfsvoering van [appellante sub 2]. Het stond [appellante sub 2] verder vrij andere financiële stukken over te leggen ter onderbouwing van haar standpunt, maar ook dit heeft [appellante sub 2] nagelaten.

15. Omdat [appellante sub 2] niet heeft aangetoond dat zij onevenredig zwaar wordt getroffen omdat het college niet meer dan 80% van de door haar geleden schade vergoedt, heeft het college het door [appellante sub 2] gemaakte bezwaar bij zijn besluit van 30 september 2021 terecht ongegrond verklaard.

Slotsom

16. uit de tussenuitspraak volgt dat het hoger beroep van het college ongegrond is. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. Uit de tussenuitspraak volgt ook dat het van rechtswege ontstane beroep tegen het besluit van 14 juli 2020 gegrond is. Dit besluit komt voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Uit het onder 12-15 overwogene volgt dat het van rechtswege ontstane beroep tegen het besluit van 30 september 2021 ongegrond is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1291](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1292](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1293](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1294](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1295](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1296](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 394

Rechtbank Den Haag, 06-04-2022 (publ. 03-05-2022), SGR 21/5324

Defensie Ondersteuningscommando, verweerder.

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 76 lid 1 aanhef en onder b

MILITAIR AMBTENARENRECHT. OPLEGGING VERPLICHT VERLOF. COVID-19. De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser op goede gronden verplicht verlof heeft opgelegd.

1. Eiser werkt bij de Koninklijke Luchtmacht en is geplaatst in de Verenigde Staten. Op 12 augustus 2020 is eisers stiefzoon uit Nederland overgekomen. Als gevolg hiervan heeft de squadroncommandant van de Amerikaanse legerbasis eiser een zogeheten restriction of movement (ROM) opgelegd. Dit houdt in dat hij 14 dagen in quarantaine moet. Deze maatregel is opgelegd met het oog op het besmettingsrisico door Covid-19, omdat Nederland als hoog risico gebied wordt aangemerkt.

2. In verband met het vliegschema dat al was opgesteld kon eiser op woensdag 12 augustus 2020 tot en met vrijdag 14 augustus 2020 geen verlof opnemen. De squadroncommandant heeft eiser daarom gevraagd om gedurende deze dagen niet in nauw contact te treden met zijn stiefzoon. Eiser is er vervolgens op gewezen dat hij voor de periode van 17 augustus 2020 tot en met 26 augustus 2020 verlof moet opnemen. Nu eiser niet vrijwillig verlof heeft aangevraagd, heeft verweerder hem 64 uur verplicht verlof opgelegd. [...]

5. Deze zaak spitst zich specifiek toe op de vraag of de squadroncommandant eiser in redelijkheid verplicht verlof heeft kunnen opleggen.

6. De rechtbank is van oordeel dat op grond van de Amerikaanse regelgeving de squadroncommandant bevoegd is om beperkingen op te leggen in de bewegingsvrijheid van de militair vanwege Covid-19. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de Nederlandse Defensie zich aan deze regels dient te houden, ook als het gaat om Covid-19 beleid.

7. De rechtbank is van oordeel dat de richtlijnen omtrent quarantaine en reizen waarnaar eiser verwijst zien op het reizen van de militair zelf. In dit geval heeft eiser zijn stiefzoon laten overkomen en gelden er andere regels. De richtlijnen kunnen dan ook niet analoog worden toegepast. Het is de keuze van eiser om in nauw contact met zijn stiefzoon te treden en vervolgens in quarantaine te moeten. Anders dan eiser heeft betoogt, is er geen sprake van een noodzakelijke reis.

Verder heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat er geen mogelijkheid is tot thuiswerken, omdat eiser een jonge vlieger is die niet is opgeleid om neventaken, zoals bijvoorbeeld het maken van een vliegschema, vanuit huis uit te voeren.

Verweerder heeft overigens gekeken of het mogelijk is voor de defensiemedewerker om thuiswerkzaamheden te verrichten, zoals het terugkeren op de basis bij overdracht van een negatieve zelftest. Dit was echter geen optie volgens de Amerikaanse Defensie. Mede gelet op het feit dat eiser zijn werkgever twee dagen van te voren heeft geïnformeerd over de komst van zijn zoon, is de rechtbank van oordeel dat verweerder voldoende heeft meegedacht over werkzaamheden die eiser vanuit huis zou kunnen uitvoeren. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden verplicht verlof heeft opgelegd.

8. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3479](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 395

MK CRvB, 14-04-2022 (publ. 29-04-2022), 20/3049 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 2:22

WAJONG. VERVOERSVOORZIENING. Bij de beoordeling of recht bestaat op een vervoersvoorziening gaat het om de vraag of voor een dergelijke voorziening een medische noodzaak bestaat. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat van een dergelijke noodzaak hier geen sprake is omdat appellant in staat is om met het openbaar vervoer te reizen. Beroep op gelijkheidsbeginsel treft geen doel.

4.2. Wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd is grotendeels een herhaling van de gronden die hij al in beroep voren heeft gebracht. De rechtbank heeft de stelling van appellant, dat het Uvw een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd en gehouden is hem in een gelijke positie te brengen als een gezonde werknemer, gemotiveerd verworpen. Dit oordeel van de rechtbank en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen worden onderschreven. Bij de beoordeling of recht bestaat op een vervoersvoorziening gaat het om de vraag of voor een dergelijke voorziening een medische noodzaak bestaat. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat van een dergelijke noodzaak hier geen sprake is omdat appellant in staat is om met het openbaar vervoer te reizen. Ook de overwegingen die aan dit oordeel ten grondslag liggen worden geheel onderschreven.

4.3. Ter onderbouwing van zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft appellant een besluit overgelegd waarin aan [naam] een vervoersvoorziening voor taxivervoer is toegekend. Hoewel appellant gevolgd kan worden in zijn standpunt dat bij [naam] sprake is van een op zich vergelijkbare visusproblematiek, zijn er ook relevante verschillen. Appellant had voorafgaand aan zijn aanvraag al ervaring met het reizen per openbaar vervoer, aangezien hij daarvan gebruik maakte tijdens zijn studie en vanaf het begin van zijn werkzaamheden bij Reinaerde. [naam] had die ervaring daarentegen ten tijde van zijn aanvraag nog niet omdat hij met een vervoersvoorziening naar school ging. Dit gebrek aan ervaring en het feit dat nog geen training met het reizen per openbaar vervoer was gevolgd, is gelet op de onderliggende rapporten nadrukkelijk meegewogen bij de toekenning van de vervoersvoorziening aan [naam]. Er is geen sprake van, op de rechtens relevante aspecten, gelijke gevallen. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel treft dan ook geen doel.

4.4. Uit 4.2 en 4.3 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:887](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 396

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-04-2022 (publ. 04-05-2022), BRE 21/2784 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, de minister.

Eerste tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (hierna: Now-1) 7 lid 1 onder d

NOW-1. LOONSOM. BONUSSEN. extra periode salaris (EPS) De rechtbank kan het standpunt van de minister volgen dat de in januari 2020 uitgekeerde bonussen niet zijn aan te merken

als EPS als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder d, van de Now-1. De bonussen kunnen dus niet op grond van deze bepaling buiten de loonsom van januari 2020 worden gelaten. De rechtbank stelt vast dat de minister in elk geval in de bezwaarfase ruimte ziet om maatwerk te leveren. In het bestreden besluit heeft de minister niet onderzocht wat de invloed van de in januari 2020 uitgekeerde bonussen, die zijn toe te rekenen aan het jaar 2019, is geweest op de loonsom in januari 2020, terwijl eiseres daartoe in de bezwaarfase wel objectieve en verifieerbare gegevens heeft ingediend. Het had op de weg van de minister gelegen daar nader onderzoek naar te doen en indien nodig nadere stukken op te vragen. De minister heeft verder ook niet onderzocht wat het effect is geweest van het beëindigen van het dienstverband van een consultant per 1 februari 2020 en het minder uren gaan werken van twee personeelsleden per 1 februari 2020 voor de toepassing van de Now-1. Naar het oordeel van de rechtbank betekent dit dat het onderzoek in bezwaar onzorgvuldig is geweest omdat de minister niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij de beoordeling. Het bestreden besluit is niet deugdelijk gemotiveerd. Beroep gegrond; minister dient een nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:2443](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 397

Rechtbank Midden-Nederland, 19-07-2021 (publ. 29-04-2022), UTR 20/4598

college van burgemeester en wethouders van Leusden.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG)

AVG. Afwijzing aanvraag gehandicaptenparkeerkaart. I.c. wordt geoordeeld dat de grond van eiseres dat de door verweerder gevolgde procedure in strijd is met de privacywetgeving, de AVG, niet kan leiden tot de conclusie dat het bestreden besluit onjuist is. De AVG maakt geen onderdeel uit van het toetsingskader van de door eiseres gevraagde gehandicaptenparkeerkaart. De rechtbank kan daarom het bestreden besluit niet toetsen aan de AVG. Als eiseres van mening is dat verweerder de AVG schendt, kan zij hierover een andere procedure starten.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3233](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2022, 398

ABRS, 04-05-2022, 202103925/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Huisvestingswet 2014 12

Huisvestingsverordening Almere 2019 11, 27

HUISVESTING. URGENTIEVERKLARING. HARDHEIDSCLAUSULE. I.c. wordt appellante niet gevolgd in haar betoog dat het beginsel van equality of arms geschonden zou zijn. Verwijzing naar ABRS 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:115](#). Het college mocht i.c. uit het advies van de verzekeringsarts afleiden dat geen sprake is van een levensontwrichtende situatie en heeft in redelijkheid de hardheidsclausule niet hoeven toepassen.

[...] Bij besluit van 7 november 2019 heeft het college de aanvraag van [appellante] om een urgentieverklaring afgewezen.

[...] 5.4. Ingevolge artikel 27 van de Verordening kan in gevallen, waarin strikte naleving van de Verordening tot onbillijkheid van overwegende aard zou leiden, ten gunste van de woningzoekende van de Verordening worden afgeweken.

Het college heeft op basis van het advies van de verzekeringsarts besloten de hardheidsclausule niet toe te passen. [...]

[...] 5.6. Uit de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:115](#), onder 9.1, volgt dat de Afdeling uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens afleidt dat het de taak van de bestuursrechter is om zo nodig compensatie te bieden indien een partij niet in een gelijke positie verkeert ten opzichte van de wederpartij. Uit 6.2 volgt dat het onderzoek van de verzekeringsarts op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. [appellante] heeft de gelegenheid gehad bewijsmateriaal aan te dragen tegen dit onderzoek. Zo heeft zij de brief van de begeleider van Stichting JIJ ingebracht. Zij had ook de mogelijkheid om een contra-expertise in te brengen, maar van die mogelijkheid heeft zij geen gebruik gemaakt. De Afdeling volgt haar daarom niet in haar betoog dat het beginsel van equality of arms geschonden zou zijn. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding een onafhankelijke deskundige te benoemen.

5.7. Hoewel de situatie van [appellante] verre van ideaal is, heeft de rechtbank op juiste gronden geoordeeld dat het college uit het advies van de verzekeringsarts mocht afleiden dat geen ernstige medische redenen waren voor het verlenen van een urgentieverklaring en er daarom geen sprake is van een levensontwrichtende situatie.

Daarnaast wordt de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke situaties toegepast. Niet is gebleken dat de situatie van [appellante] dusdanig uitzonderlijk is dat zij zich onderscheidt van andere woningzoekenden in vergelijkbare, schrijnende omstandigheden en dat het weigeren van een urgentieverklaring in dit geval een onbillijkheid van overwegende aard oplevert. Daarbij is van belang dat in Almere sprake is van een tekort aan sociale huurwoningen en dat [appellante] ook zonder urgentieverklaring gebruik kan maken van de reguliere mogelijkheden om een woning in Almere te krijgen. Het college heeft dus in redelijkheid de hardheidsclausule niet toe hoeven passen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1319](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2022, 399

Rechtbank Den Haag, 11-03-2022 (publ. 04-05-2022), SGR 21/3411

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Wet Studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 11.5

STUDIEFINANCIERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Uitsluitend in geschil is of verweerder terecht geen toepassing heeft gegeven aan de hardheidsclausule. Niet in geschil is dat eiseres niet binnen 10 jaar is afgestudeerd en daarnaast niet voldoet aan de voorwaarden zoals vermeld in artikel 5.16 van de Wet Studiefinanciering 2000 (Wsf 2000). Vaststaat dat bij eiseres een autismespectrumstoornis (ASS) is gediagnostiseerd. Niet in geschil is dat dit een structurele medische omstandigheid is en dat een dergelijke aandoening reeds vanaf de geboorte aanwezig is. I.c. acht de rechtbank het onredelijk dat het enkele feit dat Saxion Hogeschool ten tijde van het verzoek niet (meer) beschikte over leerlingeninformatie eiseres wordt tegengeworpen. Dat betekent immers niet dat er geen vastleggingen zijn geweest van problemen van eiseres die in verband kunnen worden gebracht met ASS. Dat de diagnose pas in 2016 is gesteld, acht de rechtbank in dit kader niet relevant. Eiseres heeft zich immers pas na de diagnose gerealiseerd dat de problemen waar zij tegenaan liep tijdens haar opleiding aan de ASS te wijten waren. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat ASS zich niet altijd op dezelfde wijze manifesteert en het soms lang duurt voordat bepaalde problemen worden onderkend als een signaal daarvan en aanleiding geven tot nader onderzoek. Daarnaast is het op zichzelf niet eenvoudig om ASS vast te stellen. Gelet op wat hiervoor is overwogen, mede gelet op het arrest van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), acht de rechtbank het onredelijk dat verweerder de hardheidsclausule niet heeft toegepast. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3725](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2022, 400

MK ABRS, 04-05-2022, 202101407/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Meststoffenwet

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 28, 35

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018

VOG. OBJECTIEVE EN SUBJECTIEVE CRITERIUM. Afwijzing VOG. Functie

‘Wegvervoerder ondernemer goederenvervoer’. Veroordeling wegens valsheid in geschrift en overtreding van artikel 14, eerste lid, van de Meststoffenwet. I.c. is voldaan aan het objectieve criterium en is geen sprake van disproportionele gevolgen.

[...] Bij besluit van 6 februari 2020 heeft de minister de aanvraag van [appellant] om afgifte van een verklaring omtrent het gedrag (hierna: VOG) afgewezen.

[...] 2. [appellant] heeft een VOG aangevraagd. Die heeft hij nodig om de functie van ‘Wegvervoerder ondernemer goederenvervoer’ bij [bedrijf] uit te kunnen oefenen. [...]

[...] Gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel

[...] 7.1. Op 6 februari 2018 heeft de minister aan [bedrijf], waarvan [appellant] de bestuurder is, een VOG afgegeven ten behoeve van ‘Wegvervoerder ondernemer goederenvervoer’. De minister heeft toegelicht dat op het moment van het nemen van dat besluit aan het objectieve criterium was voldaan, maar dat de belangenafweging gemaakt in het kader van het subjectieve criterium in het voordeel van [bedrijf] was uitgevallen, omdat de strafzaken wegens valsheid in geschrift en het

overtreden van de Meststoffenwet nog open stonden. Anders dan [appellant] betoogt, is er sinds de afgifte van die VOG wel sprake van nieuwe feiten en omstandigheden. Op 30 oktober 2019 is [appellant] namelijk door de rechtbank veroordeeld wegens valsheid in geschrift en het overtreden van de Meststoffenwet. Dat de veroordeling op het moment van de indiening van deze aanvraag, op 12 december 2019, nog niet onherroepelijk was, is niet relevant. In artikel 35, tweede lid, van de Wjsg staat dat de minister in zijn oordeel de justitiële gegevens met betrekking tot strafbare feiten betreft. Een (onherroepelijke) veroordeling is dus niet vereist.

[...] Is voldaan aan het objectieve criterium?

[...] 8.1. [appellant] heeft de aanvraag om afgifte van een VOG ingediend om de functie van 'Wegvervoerondernemer goederenvervoer' te kunnen vervullen. De minister heeft op de aanvraag het algemene screeningsprofiel met de risicogebieden informatie, goederen, diensten en proces van toepassing verklaard. Hoewel [appellant] terecht opmerkt dat het risico op valsheid in geschrift in deze risicogebieden niet wordt genoemd, betekent dit niet dat de minister dit risico niet aan [appellant] heeft kunnen tegenwerpen. De risicogebieden van het algemeen screeningsprofiel geven weer welke risico's zich kunnen voordoen bij het uitoefenen van bepaalde activiteiten. De risico's die worden genoemd zijn bedoeld als voorbeelden en niet limitatief. Het is dus mogelijk dat een VOG wordt geweigerd op grond van een justitieel gegeven dat niet wordt vermeld in het risicogebied. Overigens wordt valsheid in geschrift wel genoemd in het risicogebied 'Aansturen organisatie' van het algemene screeningsprofiel.

8.2. Uit het JDS blijkt dat [appellant] op 30 oktober 2019 is veroordeeld wegens valsheid in geschrift en overtreding van artikel 14, eerste lid, van de Meststoffenwet. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX0287](#)), mag de minister afgaan op de justitiële gegevens die in het JDS zijn vastgelegd en daarop zijn oordeel baseren als uit de delictsomschrijving duidelijk blijkt om welke gedraging het gaat. Uit de in het JDS geregistreerde veroordeling van 30 oktober 2019 blijkt naar het oordeel van de Afdeling duidelijk om welke gedragingen het gaat, zodat de minister zijn oordeel op dit gegeven mocht baseren. De minister heeft in het besluit van 13 mei 2020 ook naar deze uitspraak verwezen. Niet valt in te zien waarom [appellant] niet zou weten om welke delicten het gaat, nu hij hiervoor is gedagvaard en veroordeeld.

8.3. De Afdeling is verder van oordeel dat de minister op goede gronden heeft aangenomen dat de veroordeling gaat over strafbare feiten die, indien herhaald en gelet op het risico voor de samenleving, niet te verenigen zijn met een behoorlijke uitoefening van de functie 'Wegvervoerondernemer goederenvervoer'. Het plegen van valsheid in geschrift, indien herhaald en gelet op het risico voor de samenleving, vormt een belemmering voor het op behoorlijke wijze uitoefenen van deze functie. [appellant] wordt in deze functie namelijk geacht zich te houden aan de geldende wet- en regelgeving voor bijvoorbeeld het doen van registraties en aangiftes bij het vervoeren van goederen.

Ook de overtreding van artikel 14, eerste lid, van de Meststoffenwet, indien herhaald en gelet op het risico voor de samenleving, vormt een belemmering voor het op een behoorlijke wijze uitoefenen van deze functie. [appellant] wordt in deze functie geacht zich te gedragen in overeenstemming met milieuvoorschriften. Overtreding van milieuwetgeving, zoals de Meststoffenwet, is bij uitstek niet te verenigen met de functie van wegvervoerondernemer goederenvervoer.

Dat er volgens [appellant] in dit geval geen risico op herhaling is omdat [bedrijf] is gestopt met mesttransporten, is niet relevant. De zinsnede 'indien herhaald' in artikel 35, eerste lid, van de Wjsg vereist geen beoordeling van de vraag of een risico op recidive bestaat, maar een beoordeling of het gepleegde feit op zichzelf, indien het nog een keer zou worden gepleegd, aan een behoorlijke

uitoefening van de werkzaamheden waarvoor de VOG is aangevraagd, in de weg zou staan. (Zie: uitspraak van de Afdeling van 17 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4608](#)).

Ook de stellingen van [appellant] dat er voor eigen vervoer van mest geen communautaire vergunning nodig was en dat er geen sprake was van financiële bevoordeling, zijn in deze zaak niet relevant. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 18 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2463](#)) zijn de omstandigheden waaronder de strafbare feiten zijn begaan in het kader van de beoordeling of aan het objectieve criterium is voldaan niet relevant. Dit komt omdat deze beoordeling losstaat van de persoon van de aanvrager. Ter beoordeling staat of de feiten op zichzelf bezien, indien herhaald, een behoorlijke uitoefening van de functie zouden verhinderen, omdat daarbij een risico voor de samenleving bestaat.

Omdat de veroordeling van 30 oktober 2019 al dragend is voor de conclusie van de minister dat aan het objectieve criterium is voldaan, hoeft dat wat [appellant] over de andere justitiële gegevens naar voren heeft gebracht geen bespreking.

8.4. Uit het vorenstaande volgt dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat aan het objectieve criterium is voldaan.

[...] Subjectief criterium

[...] 9.2. De Afdeling begrijpt het betoog van [appellant], dat de veroordeling wegens valsheid in geschrift alleen een feitelijk geschil over de uitleg van de wet is, zo, dat het volgens [appellant] alleen om lichte vergrijpen gaat. Dit betoog kan de Afdeling niet volgen. [appellant] is namelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, waarvan 1 jaar voorwaardelijk, met een proeftijd van 3 jaar.

Anders dan [appellant] betoogt, heeft de minister daarom bij de beoordeling van het subjectieve criterium mogen betrekken dat het strafbare feit [appellant] zwaar is aangerekend.

9.3. De minister heeft bij de beoordeling van het subjectieve criterium ook mogen betrekken dat er een kans op recidive is. Uit het vonnis van 30 oktober 2019 blijkt dat voor herhaling wordt gevreesd. Een deel van de straf is namelijk voorwaardelijk opgelegd, met een proeftijd van 3 jaar, waarbij als bijzondere voorwaarde is gesteld dat [appellant] gedurende die tijd geen werkzaamheden verricht die verband houden met het voor anderen vervoeren van dierlijke meststoffen. Die proeftijd was nog niet verstreken op het moment van het nemen van het besluit van 13 mei 2020. De minister heeft zich onder deze omstandigheden op het standpunt mogen stellen dat de periode tussen het besluit op bezwaar van 13 mei 2020 en het laatste contact met justitie op 30 oktober 2019, in het licht van de terugkijktermijn van vier jaren, te kort is om te kunnen stellen dat het risico voor de samenleving in voldoende mate is afgenomen.

9.4. Alleen al gezien voormelde overwegingen is de Afdeling van oordeel dat de minister het belang van bescherming van de samenleving tegen risico's zwaarder mocht laten wegen dan het financiële belang van [appellant] bij de afgifte van de VOG. Dat wat [appellant] over de andere justitiële registraties naar voren heeft gebracht behoeft daarom geen bespreking.

9.5. Volgens paragraaf 3.1.1 van de beleidsregels dient er onderscheid te worden gemaakt tussen 'de omstandigheden van het geval' en 'de omstandigheden waaronder het strafbare feit is gepleegd'. Deze laatst genoemde omstandigheden worden door de minister alleen in de beoordeling betrokken indien op basis van de subjectieve wegingscriteria niet tot een goede oordeelsvorming kan worden gekomen of twijfel bestaat over de vraag of de VOG kan worden afgegeven. Uit voorgaande overwegingen volgt dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat hiervan geen sprake is, zodat, anders dan [appellant] betoogt, de minister niet verder hoefde te kijken naar de omstandigheden waaronder de strafbare feiten zijn begaan.

9.6. De verwijzing van [appellant] naar een interview met de voorzitter van de Afdeling dat is gepubliceerd in het dagblad Trouw van 9 januari 2021, kan niet leiden tot een andere uitkomst in deze zaak. Anders dan [appellant] heeft gesteld, is in dit geval, gelet op voorgaande overwegingen, geen sprake van disproportionele gevolgen.

[...] 11. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1301](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1299](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2022, 401

MK ABRs, 04-05-2022, 202006766/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet basisregistratie personen 2.7, 2.8, 2.10, 2.58

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. NUANCERING TOETSINGSMAATSTAF.

BRONDOCUMENTEN. De Afdeling ziet aanleiding haar rechtspraak te nuanceren, in die zin dat voor wijziging van geregistreeerde gegevens niet langer is vereist dat onomstotelijk vaststaat dat de eerder geregistreeerde gegevens feitelijk onjuist zijn en de bij de aanvraag tot wijziging verstrekte vervangende gegevens juist zijn. Beoordeeld moet worden of buiten redelijke twijfel uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende nadere bewijsmiddelen, volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. Als dat het geval is, en het brondocument van een hogere orde is dan het document of de verklaring op grond waarvan de eerdere inschrijving heeft plaatsgevonden, wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de brp gewijzigd. De Afdeling ziet ook aanleiding om ten behoeve van de rechtspraak te verduidelijken wat brondocumenten zijn en wat het toetsingskader is voor de beoordeling van de bewijswaarde van zulke documenten.

[...] Bij besluit van 10 juli 2018 heeft het college een verzoek van [appellant] als bedoeld in artikel 2.58, eerste lid, van de Wet basisregistratie personen tot wijziging van zijn persoonsgegevens in de basisregistratie personen (hierna: brp) betreffende zijn voornaam, geboortedatum en geboorteplaats afgewezen.

[...] Het bestaande toetsingskader

7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2799](#)), moet voorop worden gesteld dat de gegevens in de brp betrouwbaar en duidelijk moeten zijn. De gebruikers van de gegevens moeten erop kunnen vertrouwen dat de gegevens in beginsel juist zijn. Voor de gegevens over de burgerlijke staat die niet aan de Nederlandse burgerlijke stand kunnen worden ontleend, heeft de wetgever in artikel 2.8 van de Wet brp een rangorde aangegeven in de geschriften waaraan deze gegevens mogen worden ontleend. Aan een "lager" document mogen gegevens worden ontleend wanneer op het tijdstip van inschrijving in redelijkheid geen "hogere" document kan worden overgelegd. Dit doet niet af aan de plicht van de burger om eventueel ook na de inschrijving alsnog zo sterk mogelijke documenten te leveren (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, blz. 126). Het bewijs dat eenmaal in de brp opgenomen

gegevens onjuist zijn, kan alleen worden geleverd door overlegging van de juiste brondocumenten. Volgens deze rechtspraak zal voor het wijzigen van eenmaal in de brp geregistreeerde gegevens, gelet op het systeem van de Wet brp, onomstotelijk moeten vaststaan dat deze feitelijk onjuist zijn. Nuancering toetsingsmaatstaf

8. De Afdeling ziet aanleiding deze rechtspraak te nuanceren, in die zin dat voor wijziging van geregistreeerde gegevens niet langer is vereist dat onomstotelijk vaststaat dat de eerder geregistreeerde gegevens feitelijk onjuist zijn en de bij de aanvraag tot wijziging verstrekte vervangende gegevens juist zijn. Beoordeeld moet worden of buiten redelijke twijfel uit de overgelegde brondocumenten, zo nodig bezien in samenhang met de daaraan ten grondslag liggende nadere bewijsmiddelen, volgt dat de daarin vermelde persoonsgegevens juist zijn. Als dat het geval is, en het brondocument van een hogere orde is dan het document of de verklaring op grond waarvan de eerdere inschrijving heeft plaatsgevonden, wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de brp gewijzigd.

Wat zijn brondocumenten en welke bewijswaarde hebben deze brondocumenten?

8.1. De Afdeling ziet ook aanleiding om ten behoeve van de rechtspraak te verduidelijken wat brondocumenten zijn als bedoeld in 7, en wat het toetsingskader is voor de beoordeling van de bewijswaarde van zulke documenten.

8.2. Het begrip brondocument wordt in de Wet brp niet gedefinieerd of genoemd. In de Memorie van Toelichting (hierna: MvT) (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, blz. 38, 126 en 127) staat het volgende:

"[...] "

De bedoelde bronregels zijn opgenomen in de artikelen 2.8 tot en met 2.25 van de Wet brp. Welke van deze regels van toepassing is, hangt af van de beantwoording van de vraag welke van de in artikel 2.7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet brp bedoelde gegevens aan de orde zijn. In artikel 2.8, tweede lid, onder a tot en met e, van de Wet brp staan bronregels die gelden voor het opnemen van gegevens over de burgerlijke staat, voor zover het gaat om feiten die zich buiten Nederland hebben voorgedaan. Hierover staat in de MvT het volgende:

"[...] "

Hieruit kan worden afgeleid dat de wetgever bedoeld heeft dat de in artikel 2.8, tweede lid, onder a tot en met e, van de Wet brp omschreven documenten, brondocumenten zijn op grond waarvan de in dat lid bedoelde gegevens over de burgerlijke staat mogen worden opgenomen in de brp. Hiervoor moet het betreffende document wel voldoen aan de eisen die zijn opgenomen in dat tweede lid. De meeste geschillen over het wijzigen van in de brp geregistreeerde gegevens, gaan over de documenten die zijn omschreven in het tweede lid, onder c en d. Ook in deze zaak gaat het geschil hierover.

Brondocumenten in de zin van artikel 2.8, tweede lid, onder c, van de Wet brp

8.3. Een buiten Nederland opgemaakte akte is een brondocument als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, als deze overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt en ten doel heeft tot bewijs te dienen van het feit waarover het verzoek tot opneming gaat.

Als het college gemotiveerd betwist dat een door de aanvrager overgelegd geschrift overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt, of gemotiveerd stelt dat het niet kan vaststellen of een overgelegd geschrift aan deze vereisten voldoet, moet in beginsel de aanvrager aannemelijk maken dat dit geschrift wel aan deze vereisten voldoet. Een aanvrager kan dit bijvoorbeeld doen door legalisatie van het geschrift, als bedoeld in artikel 2 van het Verdrag tot

afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten, of door het verkrijgen van een apostille, als bedoeld in artikel 4 van dat verdrag. Een aanvrager kan dit ook doen met een deskundigenrapport over de echtheidskenmerken van de betreffende akte of een verklaring van de bevoegde autoriteit waarin wordt bevestigd dat de akte overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt. In voorkomende gevallen, in het bijzonder indien de aanvrager aannemelijk maakt dat in het herkomstland geen legalisatiemogelijkheden bestaan en ook alternatieve vormen van nadere bewijsverkrijging, zoals het overleggen van een deskundigenverklaring, niet beschikbaar of onevenredig bezwarend zijn, kan een redelijke bewijslastverdeling met zich brengen dat (ook) het college moet onderzoeken of de akte overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt. Daarbij kan, indien uitvoerbaar, bijvoorbeeld worden gedacht aan het initiëren van een deskundigenonderzoek naar de echtheidskenmerken van de betreffende akte of het via de tussenkomst van het ministerie van Buitenlandse Zaken initiëren van een onderzoek door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging ter plaatse naar in hoeverre de betreffende akte inderdaad overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door de daarin genoemde bevoegde instantie is afgegeven. Of een akte ten doel heeft tot bewijs te dienen van het feit waarover het verzoek tot opnemning gaat, wordt bepaald aan de hand van het recht van de staat die de akte heeft afgegeven of volgt in voorkomende gevallen uit informatie in de akte zelf. Gelet op artikel 4:2, tweede lid, van de Awb is het in beginsel aan de aanvrager om te onderbouwen dat de akte volgens het recht van de afgevendende staat ten doel heeft tot bewijs te dienen van het feit waarover het verzoek tot opnemning gaat. Als de aanvrager aannemelijk maakt dat het hem ondanks bewezen inspanningen niet lukt om hierover informatie te verkrijgen, dan kan een redelijke bewijslastverdeling met zich brengen dat het college zelf tracht zulke informatie te in te winnen, bijvoorbeeld via de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging ter plaatse.

Een veel voorkomende vorm van bewijs die verzoekers van wijzigingen in de brp overleggen ter onderbouwing van hun verzoek, is de notariële akte, al dan niet samen met het document waar deze verklaring op ziet. In het rechtsverkeer van bepaalde landen wordt veel gebruik gemaakt van zulke notariële aktes. Veelal zijn deze opgesteld door zogenaamde notary publics. Zulke notariële aktes en de eventueel daarbij gevoegde documenten kunnen aktes zijn als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, van de Wet brp. (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:641](#)).

8.4. Dat een akte een brndocument is als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder c, betekent niet dat de daarin vermelde feiten zonder meer moeten worden verwerkt in de brp (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2891](#)). Bij het beoordelen of deze feiten moeten worden verwerkt, moet ook rekening worden gehouden met de relevante bepalingen uit paragraaf 3 van Afdeling 1 van Hoofdstuk 2 van de Wet brp. Zo is van belang dat uit artikel 2.10, tweede lid, van de Wet brp volgt dat aan de hier bedoelde brndocumenten geen gegevens mogen worden ontleend, voor zover de Nederlandse openbare orde zich verzet tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de daarin vermelde feiten. Het gaat hierbij om de openbare orde in materiële en in processuele zin (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, 128). Van strijd met de openbare orde in processuele zin kan sprake zijn als voorafgaand aan de afgifte van het brndocument kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2285](#)).

Als het college stelt dat er kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden, moet het dit concreet onderbouwen. Het in algemene zin uiten van twijfels over de afgiftepraktijk van het

betreffende brondocument in de afgevendende staat, bijvoorbeeld door te wijzen op frauduleuze praktijken die zich incidenteel hebben voorgedaan, is hiervoor onvoldoende. Aan de individuele aanvraag te relateren omstandigheden kunnen, eventueel in samenhang met twijfels over de algemene afgiftepraktijk, hiervoor wel voldoende zijn. Hierbij kan worden gedacht aan de omstandigheid dat de verklaringen van de aanvrager over de wijze waarop en de documenten waarmee hij het betreffende brondocument heeft verkregen, niet consistent zijn of niet stroken met de inhoud van het betreffende document, of niet overeenkomen met wat in algemene bronnen staat over de afgifte van een dergelijk document. Verder kan worden gedacht aan de omstandigheid dat aannemelijk is dat de documenten waarmee de aanvrager het desbetreffende brondocument heeft verkregen, niet betrouwbaar zijn (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3255](#)). Om het college in staat te stellen hierover een standpunt in te nemen, mag het van de aanvrager verlangen dat hij die onderliggende documenten overlegt, tenzij de aanvrager aannemelijk maakt dat hij dit niet kan en dat hem dit niet kan worden verweten. Ook kan worden gedacht aan de omstandigheid dat de gegevens die in het brondocument worden vermeld, niet overeenkomen met gegevens die worden vermeld in andere documenten die de aanvrager ten grondslag heeft gelegd aan zijn aanvraag. Als uit de door het college aangevoerde feiten of omstandigheden blijkt dat voorafgaand aan de afgifte van het brondocument kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dan is het aan de aanvrager om het tegendeel aannemelijk te maken. De aanvrager kan hiervoor bewijs leveren vanuit andere bronnen dan brondocumenten. Bij de beoordeling of de aanvrager in zijn bewijslevering is geslaagd, wordt mede betrokken in hoeverre de eerder, dan wel later verstrekte gegevens zijn ontleend aan als objectief te beschouwen bewijsbronnen (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 24 maart 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO6079](#), en 11 mei 2000, [ECLI:NL:RVS:2000:AA6091](#)).

Brondocumenten in de zin van artikel 2.8, tweede lid, onder d, van de Wet brp

8.5. Een geschrift waarin het feit is vermeld waarover het verzoek tot opneming gaat, is een brondocument als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder d, als dit overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt. Een paspoort waarin het desbetreffende feit wordt vermeld, kan zo'n geschrift zijn (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, blz. 127). In een beperkt aantal uitspraken heeft de Afdeling overwogen dat een paspoort geen brondocument kan zijn, omdat dit wordt verleend op grond van andere documenten. De Afdeling verlaat deze lijn, omdat daarmee een te enge uitleg van het begrip brondocument werd aangehouden.

Als het college gemotiveerd betwist dat een door de aanvrager overgelegd geschrift overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt, of gemotiveerd stelt dat het niet kan vaststellen of een overgelegd geschrift aan deze vereisten voldoet, moet in beginsel de aanvrager aannemelijk maken dat dit geschrift wel aan deze vereisten voldoet. Een aanvrager kan dit bijvoorbeeld doen door legalisatie van het geschrift, als bedoeld in artikel 2 van het Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten, of door het verkrijgen van een apostille, als bedoeld in artikel 4 van dat verdrag. Een aanvrager kan dit ook doen met een deskundigenrapport over de echtheidskenmerken van het betreffende geschrift of een verklaring van de bevoegde autoriteit waarin wordt bevestigd dat het geschrift overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt. In voorkomende gevallen, in het bijzonder indien de aanvrager aannemelijk maakt dat in het herkomstland geen legalisatiemogelijkheden bestaan en ook alternatieve vormen van nadere bewijsverkrijging, zoals het overleggen van een deskundigenverklaring, niet beschikbaar of onevenredig bezwarend zijn, kan een redelijke bewijslastverdeling met zich brengen dat (ook) het college moet onderzoeken of het geschrift

overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt. Daarbij kan, indien uitvoerbaar, bijvoorbeeld worden gedacht aan het initiëren van een deskundigenonderzoek naar de echtheidskenmerken van het betreffende geschrift of het via de tussenkomst van het ministerie van Buitenlandse Zaken initiëren van een onderzoek door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging ter plaatse naar in hoeverre het betreffende geschrift inderdaad overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door de daarin genoemde bevoegde instantie is afgegeven.

Aan paspoorten wordt in het internationale rechtsverkeer een belangrijke bewijsfunctie toegekend. Als het door de aanvrager overgelegde geschrift een paspoort is en het college betwist dat dit overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt, dan zal het in de regel ter onderbouwing van deze betwisting een deskundigenadvies moeten overleggen. Dit kan een advies zijn over de echtheidskenmerken van het paspoort. Het college moet zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan vergewissen dat het deskundigenadvies, naar wijze van totstandkoming, zorgvuldig en, naar inhoud, inzichtelijk en concludent is. De aanvrager kan een contra-expertise overleggen.

8.6. Dat een geschrift een brondocument is als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder d, betekent niet dat de daarin vermelde feiten zonder meer moeten worden verwerkt in de brp (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:702](#)). Bij het beoordelen of deze feiten moeten worden verwerkt, moet ook rekening worden gehouden met de relevante bepalingen uit paragraaf 3 van Afdeling 1 van Hoofdstuk 2 van de Wet brp. Zo is van belang dat artikel 2.10, derde lid, van de Wet brp bepaalt dat aan een geschrift als bedoeld in artikel 2.8, tweede lid, onder d en e, geen gegevens worden ontleend, als aannemelijk is dat de gegevens onjuist zijn. Verder is van belang dat uit artikel 2.10, tweede lid, van de Wet brp volgt dat aan de hier bedoelde brondocumenten geen gegevens mogen worden ontleend, voor zover de Nederlandse openbare orde zich verzet tegen de erkenning van de rechtsgeldigheid van de daarin vermelde feiten. Het gaat hierbij om de openbare orde in materiële en in processuele zin (Kamerstukken II 2011-2012, 33 219, nr. 3, 128). Van strijd met de openbare orde in processuele zin kan sprake zijn als voorafgaand aan de afgifte van het brondocument kennelijk geen behoorlijk onderzoek heeft plaatsgevonden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2285](#)). Wat de Afdeling hiervoor heeft overwogen is van overeenkomstige toepassing.

Wat de Afdeling in de vorige alinea heeft overwogen, geldt ook als het door de aanvrager overgelegde geschrift een paspoort is. Wel geldt dat in beginsel van de juistheid van de gegevens in een door de bevoegde autoriteit afgegeven paspoort moet worden uitgegaan (zie de uitspraak van de Afdeling van 22 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1626](#), overweging 4.2). Hieruit volgt dat niet elke daadwerkelijke of veronderstelde administratieve tekortkoming in het afgifteproces van de afgeevende vreemde staat volstaat om in het geval van een echt bevonden paspoort strijd met de openbare orde in processuele zin aan te nemen. Een voorbeeld waarbij die strijd met de openbare orde wel kan worden aangenomen, is wanneer blijkt dat een paspoort gekocht is.

De bewijswaarde van kopieën, afschriften of uittreksels

8.7. Als regel zal van de aanvrager mogen worden verlangd dat hij brondocumenten en andere documenten in origineel overlegt. In voorkomende gevallen zal het echter niet mogelijk zijn om originele documenten over te leggen, omdat bijvoorbeeld het originele (bron)document onder de registerhouder of burgerlijke stand van een land moet blijven en alleen een uittreksel of afschrift daarvan verkregen kan worden. Bij notariële aktes komt het in voorkomende gevallen voor dat deze zien op een onderliggend document dat niet als origineel overgelegd kan worden. In deze gevallen kan om die reden een kopie, afschrift of uittreksel niet buiten beschouwing worden gelaten, om

alleen de reden dat het niet het originele brondocument in enge zin betreft. Welke bewijswaarde vervolgens aan een kopie, afschrift of uittreksel moet worden toegekend zal onder meer afhankelijk zijn van de vraag in hoeverre die kopie voldoet aan de eventueel daaraan gestelde eisen met betrekking tot waarmaking en legalisatie, alsook van de uitkomst van eventueel verricht nader verificatie-, authenticiteits- of andersoortig onderzoek. Als een document zowel door de buitenlandse als de Nederlandse autoriteiten - en dus dubbel - is gelegaliseerd, dan kan in beginsel worden uitgegaan van de juistheid van dat document (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1145](#)). Zoals is overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 26 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:641](#), vullen een notariële akte en een certified copy (gewaarmerkte kopie) elkaar aan en kunnen zij samen voldoende zekerheid bieden om in Nederland als volwaardig brondocument gebruikt te worden. Daarvoor zal echter wel informatie bekend moeten zijn over de wijze van opmaken en de betrouwbaarheid van het onderzoek daarbij. De Afdeling concludeert, het voorgaande in ogenschouw nemende, dat kopieën dus niet per definitie uitgesloten zijn als bewijsmiddel (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2880](#)). Het blijft wel de plicht van de burger om zo mogelijk documenten met een zo sterk mogelijke bewijskracht in te brengen.

Het verband tussen brondocumenten en de aanvrager

8.8. Als het college gemotiveerd betwist dat het brondocument dat de aanvrager ten grondslag legt aan zijn wijzigingsverzoek betrekking heeft op hem, bijvoorbeeld door te wijzen op verschillen tussen uiterlijke kenmerken van de aanvrager en foto's die voorkomen op die documenten, moet de aanvrager concreet onderbouwen dat dit wel het geval is. Dit is mogelijk met alle daartoe dienstige bewijsmiddelen. Dit kan bijvoorbeeld door overlegging van de uitkomst van een DNA-onderzoek waaruit volgt dat een verband kan worden gelegd tussen het brondocument en de aanvrager (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:233](#)) of een fotovergelijking waaruit dit volgt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2910](#)).

Indien het brondocument geen paspoort is en de aanvrager een authentiek paspoort heeft overgelegd, waarvan de daarin opgenomen gegevens overeenkomen met die in het brondocument, dan geldt als regel dat moet worden aangenomen dat dit brondocument op aanvrager betrekking heeft (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:611](#)). Het is dan aan het college om een eventuele betwisting daarvan concreet te onderbouwen. Zoals eerder is overwogen wordt er namelijk in beginsel van uitgegaan dat er voorafgaand aan de afgifte van het paspoort een behoorlijk onderzoek door de bevoegde autoriteit heeft plaatsgevonden, ook naar de aanvrager van het paspoort.

8.9. Concluderend wordt overwogen dat in zaken over een verzoek om wijziging van persoonsgegevens in de brp dus eerst de vraag beantwoord moet worden of de verzoeker brondocumenten heeft weten over te leggen die voldoen aan de eisen uit artikel 2.8, tweede lid, van de Wet brp. Pas wanneer die vraag bevestigend beantwoord kan worden, wordt toegekomen aan de vraag of het verband tussen de verzoeker en de persoon op de documenten kan worden gelegd. Bij positieve beantwoording van deze vragen zal vervolgens worden beoordeeld of aan de toetsingsmaatstaf omschreven onder 8 is voldaan. Is dat het geval, dan wordt het betreffende gegeven, of worden de betreffende gegevens, in de brp gewijzigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1198](#) (Uitspraak is niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:1297](#), [ECLI:NL:RVS:2022:1300](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1304](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang

JnB 2022, 402

MK Rechtbank Midden-Nederland, 12-04-2022 (publ. 28-04-2022), UTR 20/3173

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46, 5:53, 10:3

Wet Kinderopvang (Wko) 1.49, 1.50, 1.65, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang (Bkk) 3, 6, 7, 9

Regeling kwaliteit kinderopvang (Regeling) 7

WET KINDEROPVANG. AANWIJZING. BOETE. EVENREDIGHEID. Overtredingen van de drie-uursregeling. I.c. is de boete niet evenredig, omdat sprake is van samenhang tussen de overtredingen. Verwijzing naar ABRS 10-02-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:272](#). In deze situatie is een matiging van de boete met 75% passend en geboden.

[...] *Overtredingen onder III., overtredingen van de drie-uursregeling*

[...] 46. Verweerder heeft aan eiseres boetes opgelegd, omdat op vijf verschillende data de drie-uursregeling is overtreden. [...]

47. Volgens eiseres is er bij deze vijf overtredingen sprake van grote samenhang tussen de tekortkomingen, omdat zij plaatsvonden in een relatief kort tijdsbestek, op dezelfde stamgroep, in de periode vlak voor 08.30 uur en het gevolg zijn van een consequente foute inroostering van de tweede beroepskracht. Op al deze dagen is er bovendien slechts kortstondig ongeoorloofd afgeweken van de bkr. De tijdsduur van een bkr-overtreding is altijd een factor die betrokken dient te worden bij de vraag of de hoogte van de boete evenredig is. De teamleider heeft daarnaast verzuimd het pedagogisch beleidsplan aan te passen. Eiseres vindt dat de boetes om die reden gematigd moeten worden met 75%.

[...] 49. De rechtbank geeft eiseres gelijk. In de uitspraak van de ABRvS van 10 februari 2021 [Red: [ECLI:NL:RVS:2021:272](#)] is geoordeeld dat een cumulatie van boetes mag, maar dat dit niet onbeperkt kan en dat moet worden gekeken of de boete gelet op artikel 5:46, tweede lid, van de Awb evenredig is. Dat is naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval niet zo, omdat sprake is van samenhang tussen de overtredingen. Weliswaar is de situatie niet helemaal gelijk aan de situatie zoals in de uitspraak van de ABRvS van 10 februari 2021 aan de orde was, maar er zijn wel relevante raakvlakken met die uitspraak. Het gaat hier om vijf fouten in een tijdsbestek van anderhalve maand, iedere keer aan het begin van de dag tussen 08.00-08.30 uur, van beperkte duur en telkens op dezelfde groep. Er was hier sprake van een zelfde soort roosterfout. Ook speelt bij de vaststelling van de ernst van de overtreding een rol dat de drie-uursnorm slechts eenmaal is overtreden met 11 minuten, namelijk op 16 april. In de andere gevallen is er nooit meer dan drie uur in totaal afgeweken van de bkr. De rechtbank volgt verweerder op het punt dat de tijdsduur van de overtredingen alleen niet doorslaggevend is om te matigen, maar het is wel een aspect dat verweerder in het kader van de vraag of de boete evenredig is moet meewegen. De rechtbank oordeelt dat verweerder hierin aanleiding had moeten zien om de boete te matigen, omdat een boete van 5 x € 2.500,- niet proportioneel is. Zij zal de boete dan ook zelf matigen. In deze situatie vindt de

rechtbank dat een matiging van de boete met 75% passend en geboden is. Daarmee resteert voor deze vijf overtredingen een boete van in totaal € 3.125,-. De beroepsgrond slaagt. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1390](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 403

MK ABRS, 25-04-2022, 202101023/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14, 16, 18

Vb 3.74, 3.75, 3.85

VV 2000 3.20

REGULIER. Arbeid als zelfstandige. Middelenvereiste. Uit artikel 3.20, eerste lid, van het VV 2000 volgt niet dat voor het bepalen van het gemiddelde inkomen in de relevante periode van anderhalf jaar de aanvrager niet zou mogen middelen tussen boekjaren.

1. De staatssecretaris heeft de aanvraag, die strekt tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid als zelfstandige', afgewezen met als reden dat de vreemdeling niet voldoet aan het middelenvereiste als bedoeld in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

4. In grief 3 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank onder 7.1 ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris terecht heeft gewezen op paragraaf B1/4.3.3.2 van de Vc 2000, waarin staat dat de IND het gemiddelde inkomen per boekjaar betreft bij de beoordeling of de inkomsten uit arbeid als zelfstandige voldoende zijn en dus niet tussen meerdere boekjaren middelt.

4.1. De vreemdeling voert terecht aan dat de Afdeling in haar uitspraak van 30 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1656](#), onder 3.3, heeft overwogen dat uit artikel 3.20, eerste lid, van het VV 2000 niet volgt dat voor het bepalen van het gemiddelde inkomen in de relevante periode van anderhalf jaar de aanvrager niet zou mogen middelen tussen boekjaren. Ook voert de vreemdeling terecht aan dat de staatssecretaris ten onrechte het beleid in paragraaf B1/4.3.3.2 van de Vc 2000 heeft gevolgd. De Afdeling heeft eerder in haar uitspraak van 1 juli 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN1165](#), onder 2.1.4, overwogen dat artikel 3.20, eerste lid, van het VV 2000 een algemeen verbindend voorschrift is, waarvan de staatssecretaris niet bij beleidsregel kan afwijken. De rechtbank heeft de staatssecretaris op deze punten dus ten onrechte gevolgd.

[ECLI:NL:RVS:2022:1185](#)

JnB 2022, 404

MK ABRS, 28-04-2022, 202102370/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. Familieleven. Toepassing jongvolwassenenbeleid. Beleid staatssecretaris dat hij personen tot ongeveer 25 jaar in alle gevallen als jongvolwassene

beschouwt niet onredelijk. Maar dat betekent omgekeerd niet dat personen ouder dan ongeveer 25 jaar nooit als jongvolwassene kunnen worden gezien.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de wijze waarop de staatssecretaris het jongvolwassenenbeleid toepast in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM. Het beleid dat de staatssecretaris toepast is opgenomen in paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 en gaat over het beoordelen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor het uitoefenen van familieleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

4. De eerste grief slaagt niet. In de hiervoor genoemde uitspraken van de Afdeling [van 16 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3761](#), en van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:996](#)] is inderdaad overwogen dat het beleid van de staatssecretaris niet onredelijk is. In dat beleid hanteert hij een leeftijdsgrens van ongeveer 25 jaar en beschouwt hij personen tot ongeveer 25 jaar daardoor in alle gevallen als jongvolwassene. Maar dat betekent omgekeerd niet dat personen ouder dan ongeveer 25 jaar nooit als jongvolwassene kunnen worden gezien. Steeds moet de staatssecretaris een op het geval toegespitste kenbare beoordeling maken. De rechtbank heeft dat dus terecht overwogen. Hij kan niet volstaan met de enkele constatering dat de vreemdeling ruim 26 jaar oud is en daarmee ouder dan ongeveer 25 jaar. Deze uitleg wordt bevestigd in het arrest van het EHRM in de zaak Aliyev tegen Oekraïne van 10 juni 2021, [ECLI:CE:ECHR:2021:0610JUD007822814](#), punt 40. Overigens merkt de Afdeling op dat het aanmerken van een vreemdeling als jongvolwassene niet automatisch betekent dat het jongvolwassenenbeleid van toepassing is, daarvoor gelden namelijk op grond van het beleid aanvullende criteria.

In het kader van de beantwoording van de vraag of er familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM moet worden aangenomen, verwijst het EHRM in het hiervoor genoemde arrest naar zijn arresten van 29 januari 1997, [Bouchelkia tegen Frankrijk](#), [ECLI:CE:ECHR:1997:0129JUD002307893](#), en van 28 juli 2020, [Pormes tegen Nederland](#), [ECLI:CE:ECHR:2020:0728JUD002540214](#). Het EHRM sluit niet uit dat een 27-jarige, zoals Aliyev, kan worden gezien als jongvolwassene. Maar aan een op het geval toegespitste beoordeling daarvan is het EHRM in die zaak niet toegekomen omdat Aliyev niet meer bij zijn ouders woonde en er geen aanwijzing was dat er andere elementen van afhankelijkheid waren. Uit de hiervoor genoemde arresten van het EHRM volgt dat bij de beoordeling of bij een vreemdeling sprake is van 'more than normal emotional ties', daarvan kan worden uitgegaan als het gaat om een jongvolwassene die nog bij zijn ouders woont en nog niet een eigen gezin heeft gestart. Deze twee aspecten heeft de staatssecretaris dan ook op goede gronden als cumulatieve criteria in zijn beleid opgenomen. Bij de beoordeling daarvan is het aan de staatssecretaris om in de individuele gevallen alle van belang zijnde aspecten kenbaar mee te wegen, waarbij hij niet kan volstaan met een enkele verwijzing naar de leeftijd van een vreemdeling als die hoger is dan ongeveer 25 jaar. In feite beoordeelt de staatssecretaris toch op het criterium '25 jaar' en niet op 'ongeveer 25 jaar'. Dat is dus onjuist. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris, door te volstaan met een verwijzing naar de leeftijd van de vreemdeling, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet onder het jongvolwassenenbeleid valt. Het besluit van 21 augustus 2020 is in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2022:1260](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 405

MK ABRS, 03-05-2022, 202102830/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

AVG 4, 5, 6

ASIEL. Nareis. AVG. De staatssecretaris heeft de door referent in zijn asielprocedure afgelegde verklaring mogen gebruiken bij de beoordeling van de aanvraag voor de vreemdeling om een nareisvergunning. De verwerking van de persoonsgegevens is rechtmatig in de zin van de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

4. De vreemdeling klaagt in de eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris niet in strijd met de AVG heeft gehandeld door de verklaring die referent in zijn asielprocedure heeft afgelegd over de vreemdeling te betrekken bij beantwoording van de vraag of tussen referent en de vreemdeling een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat. Volgens de vreemdeling heeft de staatssecretaris de verklaring van referent in zijn asielprocedure alleen afgenomen met het doel een standpunt te kunnen innemen over zijn asielaanvraag en niet met het oog op een besluit op een eventuele aanvraag die gaat over gezinshereniging.

4.1. De vreemdeling betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de hiervoor genoemde verklaring die referent in zijn asielprocedure heeft afgelegd persoonsgegevens in de zin van artikel 4, onder 1, van de AVG bevat. De verklaring van referent bevat de naam van de vreemdeling en is daarom informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon. Het gebruik van deze informatie in deze procedure is een verwerking in de zin van artikel 4, onder 2, van de AVG. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, gelet op het volgende. Ingevolge de artikelen 3.109ca, vierde lid, en 3.123b, vierde lid, van het Vb 2000, onderwerpt de staatssecretaris een vreemdeling in de asielprocedure zo spoedig mogelijk aan een gehoor en stelt hij daarbij onder meer vragen naar de personalia en verblijfplaats van familieleden. In hoofdstuk 5 van de Werkinstructie nr. 2018/15 'Aanmeldgehoren en Verificatie eerste gehoren' van 15 november 2018 staat dat vragen over de burgerlijke staat en de gezinssituatie van de asielzoeker van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag, maar ook voor eventuele nareisaanvragen en dat alle gegevens van de gezins- en familieleden die deel uitmaken van het gezin van de asielzoeker zo vroeg mogelijk in de procedure en dus tijdens het aanmeldgehoor moeten worden opgenomen. Voor eventuele nareisaanvragen moet worden gevraagd wie deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zodat in de nareisprocedure minder tijdrovende en kostbare gehoren hoeven te worden uitgevoerd op de buitenlandse posten. De staatssecretaris heeft de informatie over de vreemdeling die referent in zijn asielprocedure bij het aanmeldgehoor heeft verstrekt daarom voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden verzameld en op een met die doeleinden verenigbare wijze verwerkt, in de zin van artikel 5, eerste lid, onder b, van de AVG. Het gebruik van deze informatie bij de beoordeling van de aanvraag voor de vreemdeling om een vergunning als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 is noodzakelijk voor de vervulling van de aan de staatssecretaris opgedragen taak. Het is immers zijn taak om een besluit te nemen op de aanvraag om een vergunning, waarbij die vergunning een afgeleid recht is van de aan referent verleende asielvergunning. Bovendien is het gebruik door de staatssecretaris van de door referent verstrekte informatie dat de vreemdeling zelfstandig is, bij de beoordeling van de aanvraag van de vreemdeling evenredig in het licht van dat doel. Niet is gebleken dat deze informatie op een andere of verderstrekkende manier is verwerkt. De verwerking

is daarom rechtmatig in de zin van de artikel 5, eerste lid, onder b, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, en derde lid, van de AVG. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de staatssecretaris de door referent in zijn asielprocedure afgelegde verklaring heeft mogen gebruiken bij de beoordeling van de aanvraag voor de vreemdeling om een nareisvergunning. De eerste grief slaagt niet.

[ECLI:NL:RVS:2022:1282](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1284](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB 2022, 406

HvJEU (Vierde kamer), 05-05-2022, C-451/19 en C-532/19

Subdelegación del Gobierno en Toledo tegen XU (C-451/19), QP (C-532/19).

VWEU 20

UNIEBURGERS. Afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht. Wanneer de ouder, die derdelanders is, duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.

1) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend ten gunste van een derdelander die een gezinslid is van een Unieburger die de nationaliteit van deze lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, afwijst op de enkele grond dat deze Unieburger voor zichzelf en dit gezinslid niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijstandstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen deze Unieburger en dit gezinslid een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan dit gezinslid, deze Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status van Unieburger ontleent.

2) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, ten eerste, dat er van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is en waar het huwelijk is gesloten en, ten tweede, dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.

3) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel aan een minderjarig kind, dat onderdaan van een derde land is, van de echtgenoot, die zelf onderdaan van een derde land is, van een Unieburger die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, wanneer uit de verbintenis tussen deze Unieburger en zijn echtgenoot een kind is geboren dat Unieburger is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en dit kind verplicht zou zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten indien het minderjarige kind, dat onderdaan van een derde land is, werd gedwongen om het grondgebied van de betrokken lidstaat te verlaten.

[ECLI:EU:C:2022:354](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 407

MK ABRS, 04-05-2022, 202200886/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Nog steeds geen zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn.

Inleiding

1. [...] De Afdeling heeft in haar uitspraak van 17 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2092](#) geoordeeld dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn voor Algerije ontbreekt. In deze uitspraak gaat het om de vraag of dat oordeel nog steeds geldt of dat de omstandigheden zo zijn gewijzigd dat er wel weer zicht op uitzetting is. [...]

Beoordeling

4. De onder 3 genoemde omstandigheden waarop de staatssecretaris zich beroept, laten zien dat de omstandigheden sinds de uitspraak van de Afdeling van 17 september 2021 zijn gewijzigd in die zin dat de Algerijnse autoriteiten meewerken aan het hervatten van presentaties van Algerijnse vreemdelingen en dat Ip-aanvragen in behandeling worden genomen. Voor het uiteindelijk aannemen van zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn zijn dit alle zonder meer positieve ontwikkelingen. Maar zoals de Afdeling in haar uitspraak van 17 september 2021, onder 6.1, heeft overwogen, volstaat die medewerking op zichzelf niet als bij voortduring geen Ip's worden verstrekt. Vast staat dat er nog steeds geen Ip's zijn verstrekt voor mensen zoals de vreemdeling die gedwongen terug moeten keren, terwijl zij niet beschikken over geldige grensoverschrijdingsdocumenten. De gewijzigde omstandigheden waarop de staatssecretaris zich heeft gebaseerd, geven onvoldoende concrete aanknopingspunten om de verwachting te rechtvaardigen dat vreemdelingen met de Algerijnse nationaliteit op korte termijn weer met een door de Algerijnse autoriteiten afgegeven Ip kunnen worden uitgezet naar Algerije. Van hem mag verlangd worden dat hij zijn verwachtingen, mede in het licht van de hiervoor genoemde uitspraak van 17 september 2021, nader onderbouwt. De gestelde toezeggingen van de Algerijnse autoriteiten zijn daarvoor onvoldoende.

4.1. De Afdeling betreft bij haar oordeel dat de staatssecretaris de 'note verbale' van 30 maart 2022 niet heeft overgelegd en zich heeft gebaseerd op niet nader onderbouwde mondelinge toezeggingen. Daarnaast gaat de informatie uit de 'note verbale', zoals die is toegelicht in de stukken en op de zitting, niet over Algerijnse vreemdelingen die gedwongen vanuit vreemdelingenbewaring terug moeten keren. De situatie die de staatssecretaris heeft genoemd van een strafrechtelijk gedetineerde Algerijnse vreemdeling die op 3 april 2022, op basis van een paspoort, gedwongen is teruggekeerd naar Algerije is niet vergelijkbaar met de situatie van vreemdelingen die vanuit vreemdelingenbewaring met een lp gedwongen moeten terugkeren naar Algerije.

4.2. De Afdeling betreft verder bij haar oordeel dat uit haar uitspraak van 17 september 2021 volgt dat sinds 2020 een groot aantal lp-aanvragen is gedaan. Ten tijde van die uitspraak ging dat al om ruim 250 aanvragen sinds het begin van de coronapandemie, waarvan ruim twintig hebben geleid tot een presentatie. De staatssecretaris heeft ter zitting verklaard dat lp-aanvragen in beginsel door blijven lopen, ook als de vreemdeling niet langer in vreemdelingenbewaring zit. Verder heeft hij verklaard dat bij die aanvragen het beginsel van 'first in, first out' wordt gehanteerd. Dat wil zeggen dat de oudste lp-aanvragen in beginsel als eerste worden opgepakt. Uit de door de staatssecretaris verstrekte informatie blijkt niet dat de Algerijnse autoriteiten positieve beslissingen hebben genomen op die oudere aanvragen, terwijl het luchtruim van Algerije al sinds december 2021 weer open is voor vluchten vanuit Nederland.

4.3. Anders dan de staatssecretaris heeft betoogd, overweegt de Afdeling tot slot dat de afgifte van een lp in een situatie als in deze zaak een doorslaggevende factor is bij de beoordeling van de vraag of zicht op uitzetting ontbreekt of juist bestaat. Het vertrekpunt van de beoordeling is hier dat er gedurende lange tijd geen lp's zijn verstrekt. Vreemdelingen die in vreemdelingenbewaring zitten en niet beschikken over geldige grensoverschrijdingsdocumenten kunnen alleen worden uitgezet als er een lp wordt verstrekt. Zij hebben daarbij een medewerkingsplicht. Maar het niet voldoen aan die plicht kan hun alleen worden tegengeworpen als zij daardoor niet kunnen worden uitgezet.

4.4. De Afdeling volgt de staatssecretaris niet in zijn standpunt dat alleen al de afgegeven nationaliteitsbevestigingen en niet de afgegeven lp's het uitgangspunt zouden moeten zijn bij de beantwoording van de vraag of de Algerijnse autoriteiten voldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen van de voor terugkeer benodigde documenten. De staatssecretaris heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat een door de Algerijnse autoriteiten afgegeven nationaliteitsbevestiging ook steeds betekent dat een vreemdeling op wie die bevestiging van toepassing is, binnen een redelijke termijn naar Algerije uitgezet kan worden.

4.5. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de door de staatssecretaris genoemde gewijzigde omstandigheden onvoldoende zijn voor de conclusie dat er weer zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn voor Algerije is.

[ECLI:NL:RVS:2022:1274](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 408

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 03-05-2022 (publ. 03-05-2022),

NL22.6682

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Tweede vervolgeroep bewaring. Zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Mali. De rechtbank heeft er begrip voor dat de uitzettingsonderhandelingen met betrekking tot een aantal landen naar hun aard lastig kunnen zijn, en acht het daarbij ook redelijk dat verweerder ruimte moet worden geboden voor het proces dat gemoeid gaat met dit soort diplomatieke onderhandelingen. Daarbij geldt naar het oordeel van de rechtbank ook dat verweerder zich niet voor elk verstreken tijdsverloop op detailniveau hoeft te verantwoorden. Dit laat onverlet dat verweerder in de hier relevante periode voldoende aannemelijk dient te maken dat het proces van contactmomenten met de Malinese autoriteiten ook daadwerkelijk ergens toe zal leiden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in dit geval op grond daarvan onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het zicht op uitzetting niet ontbreekt. Rekening houdend met de ruimte die verweerder in redelijkheid moet worden geboden voor de diplomatie, acht de rechtbank in dit geval van betekenis dat binnen een door de rechtbank redelijke geachte termijn van zes weken na het laatste concrete signaal op 9 maart 2022 – een gesprek met de consul over de stand van zaken – er geen nieuw concreet signaal vanuit de Malinese autoriteiten is verkregen dat de afgifte van een LP binnen een redelijke termijn aannemelijk is. Verweerder heeft dit met de cijfers over de afgifte van LP in 2019 en 2021 evenmin aannemelijk gemaakt. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4157](#)

JnB 2022, 409

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 25-03-2022 (publ. 29-04-2022), NL22.4523

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Verweerder heeft met de in dit geval gegeven motivering onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een speciale inrichting voor bewaring. Arrest K. van het Hof van Justitie van 10 maart 2022.

5. Eiser stelt zich - onder verwijzing naar onder meer naar het arrest K. in tegenwoordigheid van Landkreis Gifhorn van het Europese Hof van Justitie van 10 maart 2022 [[ECLI:EU:C:2022:178](#)] en de conclusie van A-G Richard De La Tour [[ECLI:EU:C:2021:958](#)] – op het standpunt dat het detentiecentrum waar eiser verblijft niet kan worden aangemerkt als een ‘speciale inrichting voor bewaring’ als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de richtlijn 2008/115 (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

5.2.2 De rechtbank stelt vast dat de oplegging van een maatregel van bewaring een belastend besluit is. Hieruit volgt dat de bewijslast op verweerder rust om aan te tonen dat sprake is van een speciale inrichting voor bewaring als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn.

5.2.3 Eiser heeft in zijn beroepschriften een aantal aspecten genoemd die naar het oordeel van de rechtbank in het licht van het arrest K. relevant zijn voor de beoordeling of sprake is van een speciale inrichting voor bewaring. Verweerder is op deze aspecten niet ingegaan. Verweerder heeft volstaan met een algemene motivering en vooral gewezen op eerder genoemde Afdelingsuitspraak. Deze Afdelingsuitspraak dateert echter van voor het arrest K. waarin het Hof richting geeft aan invulling van het begrip speciale inrichting voor bewaring. Zo geeft het Hof, zoals hiervoor onder 5.2.1 aangegeven, onder meer aan dat het feit dat de nationale regels inzake de tenuitvoerlegging van straffen van toepassing zijn – al was het maar bij analogie – op de bewaring van derdelanders in afwachting van hun verwijdering, een sterke aanwijzing dat een dergelijke bewaring niet plaatsvindt

in een „speciale inrichting voor bewaring. Verweerder stelt weliswaar dat strafrechtelijk en vreemdelingrechtelijk gedetineerden van elkaar gescheiden zijn, maar het Hof heeft daarover gezegd dat het enkele feit dat illegaal verblijvende derdelanders en gewone gevangenen binnen een en dezelfde detentie-inrichting van elkaar zijn gescheiden, niet volstaat om te kunnen aannemen dat het deel van die inrichting waar die derdelanders met het oog op verwijdering in bewaring worden gehouden, een „speciale inrichting voor bewaring” is. Verweerder heeft zich ook niet dan wel onvoldoende uitgelaten over de door het Hof genoemde aspecten, zoals hiervoor onder 5.2.1 weergegeven, zoals bijvoorbeeld de inrichting van de ruimten die specifiek bestemd zijn voor de bewaring van derdelanders, aan de regels die hun bewaringsomstandigheden bepalen en aan de specifieke kwalificaties en taken van het personeel dat verantwoordelijk is voor de inrichting waarin die bewaring plaatsvindt. Gelet op dit alles is de rechtbank van oordeel dat verweerder met de in dit geval gegeven motivering onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een speciale inrichting voor bewaring, als bedoeld in artikel 16 van de Terugkeerrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:3986](#)

[Naar inhoudsopgave](#)